

Llibres

JAUME LLACUNA I POCH
**ANGLES, CONTORNS
 I TRANSPARÈNCIES**

L'Ametlla del Vallès, 1977
 Amb un pròleg de Joan Arús
 i dibuixos de Joan de Palau.
 Imprès als obradors de
Gràfiques Duran
 de Santa Eulàlia de Ronçana.
 Preu 400 ptes.

per Esteve Sala

No hem pas pensat en convertir aquesta nova secció de «Ron sana» en un comentari de poesia. Per desgràcia això quasi bé resultaria un intent impossible. Aquest gènere literari no és pas una forma d'expressió prou abundant per a permetre tal propòsit. Tampoc és gaire freqüent ensopegar-nos amb un llibre datat a l'Ametlla del Vallès i imprès a Santa Eulàlia de Ronçana. És per tot això, i perquè el llibre s'ho val, que gosem fer-ho.

En Jaume Llacuna i Poch, encara que no sigui resident a Granollers, és un granollerí de soca-rel. Si a l'any 1941 publicava el seu primer llibre «Perfiles granollerenses» i uns deu anys després guanyava la Flor Natural en els IX Jocs Florals de Granollers (que no s'han celebrat mai més), amb el seu llibre de poemes «Suau recer», l'any 1972 ens sorprenia en el pregó de les fires de l'Ascensió amb una «Interpretació lírica» en la que, amb paraules plenes d'escaient simplicitat, cantava aquest Vallès tant conegut i ens convidava a anar a fira.

Si «Perfiles granollerenses» fou un llibre de prosa castellana amb el que avui podria repensar-se una part de la història local de Granollers, «Angles, contorns i transparències» resulta un recull de poemes en el que Granollers ja no hi és. Amb paraules de Joan Arús en el pròleg diríem que «el seu camp d'operacions és, ara, ultra els interiors urbans, l'espai quadriculat dels carrers i places per on va a la captura de tipus catalogables per a fixar-los després damunt la blancor del paper». El llibre està dividit en dues parts. En la primera hi figuren noms concrets, persones, amics que l'autor ha conegut de prop. La segona, pretén ser impersonal però en ella, els tipus hi són, caminen per la vida i tots els coneixem. Lleugerament l'autor ha intentat dir alguna cosa, insinuar alguns aspectes i contorns del nou ric ostentós, del sacerdot modern, del caçador de càrrecs, del gasiu, del demagog, de l'indolent, del politicastre, del criticaire. Diu l'autor que, potser sense voler, s'ha deixat portar per un sentiment de denúncia i de rebellia, que des de sempre regeix el seu pensament perquè pensa que a vegades és saludable evidenciar realitats que ens ajudin a tots a saber distingir entre el seny i la farsa, entre la bondat i la mentida.

UN SOL NORD, UN SOL DESFICI...

*Un sol nord, un sol desfici
 li nodria els pensaments;
 Déu sap quines veus antigues
 li van esmolat les dents.*

*Arribava a la palestra
 sense mèrits ni bondat,
 dins el front, astúcies, ombres
 i l'enginy ben afinat.*

*Va abastar tot de comeses
 arraulint-se als peus de molts
 i va emprendre sendes tristes
 per fondals tot fang i pols...*

*Capità de cent trapelles,
 juga brut, s'enfonsa al llot,
 no coneix rubors, rastreja,
 passa pel damunt de tot.*

*I recull collites plenes
 comprant veus i voluntats.
 (Es ben cert que camps i vinyes
 no van ser pas ben sembrats)...*

*Ara roda per la vida,
 opulent però embrutit.
 Hi ha qui diu que té embranzida;
 i és tot farsa, runa, nit.*

*Però amb tot (els homes tenen
 un somris servil) pot ser
 que el seu nom emboiri un dia
 la claror d'algun carrer.*

PERQUÈ TÉ UN CÀRREC...

*Perquè té un càrrec
 que van donar-li
 empès per mèrits
 no prou com cal,
 va per la vida
 pompós i rigid,
 talment un àlber,
 greu, vertical.*

*Perquè l'encensen
 es veu magnífic:
 tot giravolta
 al seu compàs...
 A molts que el gronxen
 els núvols rosa
 els fibla el riure
 per sota el nas.*

*És poca cosa,
 no gens d'altura,
 focs d'artifici,
 cap pes formal.
 Només té un càrrec
 que van donar-li
 empès per mèrits
 no prou com cal.*

Només dir que...

Un grup de persones de mitjana edat, tirant a grans, sorpresos, confusos i amb complex de culpabilitat, es creuen en el deure d'expressar els seus sentiments vers l'escrit de Mossèn Pere referent a la Passió.

Aquest grup de persones va col·laborar en La Passió perquè els ha agradat sempre el teatre, i perquè la seva educació cristiana, anys enllà, era la de fer coses junts animar el jovent a treballar amb il·lusió per omplir la buidor que i voltes tots portem dins, sobre tot en les hores lliures, i això sembla que s'aconseguí bastant amb La Passió. També perquè els nostres fills s'afeccionin al teatre, ja que és un bon vehicle per a obtenir cultura.

Així de senzill. Però la senzillesa sembla que no compta en els temps actuals, doncs se'ns acusa, quasi, d'engalipar el poble amb tradicions pròpies de l'Édat Mitjana. També que algú afirma que és tot un poble que fa la Passió, i segurament no és veritat, però Déu n'hi do. Potser és l'activitat de la qual es pot dir que hi participen més veïns.

I humilment diem que no som, ni volem ser, una part selecta, ni per concessió si voleu, sinó persones amb esperit cristià disposades a col·laborar en tot el que creiem que és bo pel nostre poble i segons les nostres possibilitats.

En el Full Dominical de l'11 de Setembre hi ha un text molt bonic que trobem molt expressiu i diu: «Quan encara estava lluny, el seu pare el va veure i es va commoure, i posant-se a córrer se li va tirar al coll i el besava. Lc. 15,20».

«El clima normal de l'Església és l'alegria de la Pasqua, aquesta alegria suprema de la reconciliació de totes les coses en el perdó de Déu i el seu retrobament és l'amistat. L'Església no para de buscar els perduts, els marginats, els indiferents. L'Església no coneix repòs mentre hi hagi homes per a reconciliar».